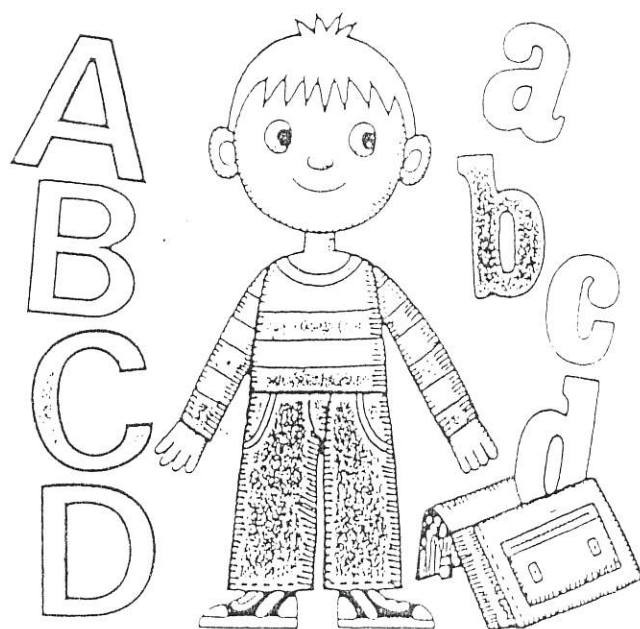

ČASOPIS ZŠ V LIPTÁLE

ŠKOLÁČEK

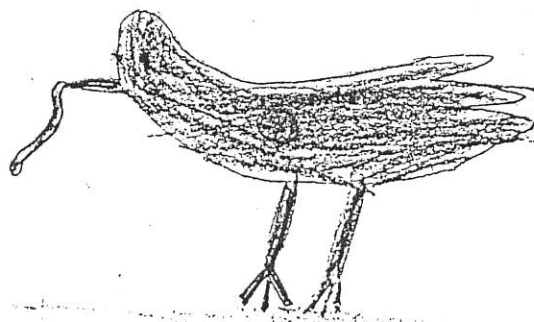
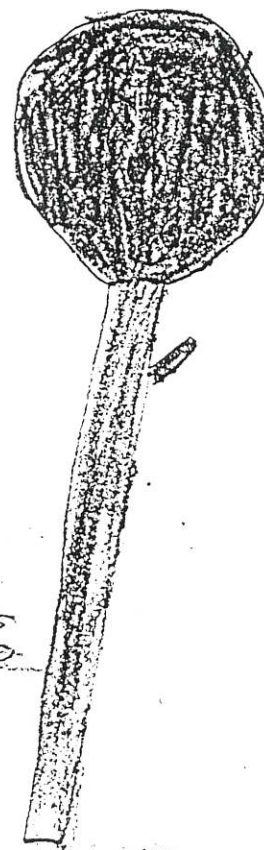
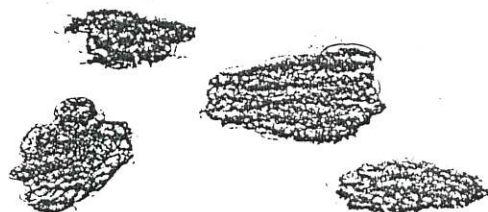
ŠKOLNÍ ROK 1994/1995

Se závěrem školního roku přichází mezi své čtenáře i časopis
ZŠ Liptál - **Školáček**.

Jako vždy si v něm prostřednictvím zpráv připomenete nedůležitější
události uplynulého školního roku a seznámíte se s ukázkami prací
svých spolužáků.

Věříme, že časopis svým čtenářům přinese radost, poučení i zábavu.

Redakční rada

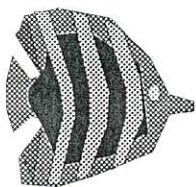

Tomáš Sládek.

A přece vybráli

Když jsme přecházeli ze 4. do 5. třídy, asi všichni jsme z toho měli obavy, protože na vyšším stupni na nás stoupaly požadavky. Na začátku obávaného přechodu nám paní učitelka oznámila, že se uskuteční soutěž ve sběru papíru. A také se nás zeptala, jak si myslíme, že dopadneme. My, plninadšení, jsme jako jeden vykřikli: "No vyhraje !!". Když nám skončilo vyučování, začali jsme nosit papír z firmy, ve které pracuje tatínek jednoho z nás. Pak jsme se rozešli domů a po menších skupinkách jsme vymetali sousedům sklepy a půdy. Vozík za vozíkem jsme odváželi do meziskladu ke spolužačce a odtud ráno do školy. Od začátku jsme byli první, vozili jsme a sbáněli, co nám síly stačily. A pak se nedivte, že leckterý z nás ztrácel dech ! Vidina vítězství nás lákala i za cenu, že přijdeme pozdě do odpoledního vyučování, ale stihli jsme to. V den, kdy měl být sběr ukončen, už jsme před osmáky vedli o celou jednu tunu. A i když se všichni moc snažili nás předstihnout, podařilo se nám vybrát a všem dokázat, že i když jsme z druhého stupně nejmlađší, je třeba s námi počítat. Nasbírali jsme celkem 2542 kg papíru a radovali se z první ceny: Zájezdu do ZOO v Lešné.

Jiří Machálek 5. třída

Odměnou za zvířátky

Po ukončení sběrové soutěže a chvílích radostných oslav nám paní učitelka oznámila, že za odměnu pojedeme do ZOO Lešná. Jeli s námi i čtvrtáci, kteří se umístili jako nejlepší na 1. stupni. Ráno jsme netrpělivě čekali na autobus, který nás dovezl do Lešné. Počasí bylo sychravé, ale procházka nás rozehřála. Viděli jsme různá zvířata a ptáky, neobešli jsme ani průlezky a houpačky. Byly tam lavičky, a tak paní učitelka nabídla, že tady posvačíme. Když jsme se vrátili z houpaček k taškám, měli jsme tam na návštěvě malé kozy, které si pochutnávaly na Lenčině svačině. Chutnal jim i chleba se šunkou. Velmi jsme se tomu nasmáli. Prošli jsme se i krásným zámkem a v suterénu navštívili hady a ryby. Zastavili jsme se i u opic, které byly velmi sympatické, ale měly tam strašné ovzduší.

Nakoupili jsme suvenýry, v bufetu horký čaj a jeli domů. Celý výlet se všem líbil a rádi bychom si ho příští rok zopakovali.

Simona Lukášová 5. třída

Soutěž v recitaci

////////////////////////////////////

Tak, jako každý rok, i letos jsme se v hodinách českého jazyka připravovali na soutěž v recitaci. Celkem soutěžilo 35 žáků, vítězové z každé kategorie postoupili do okresního kola.

0 kategorie (1. a 2. třída)

- 1. místo: Miková Barbora (1. tř.)
- 2. místo: Daňa Jan (2. tř.)
- 3. místo: Horká Lucie (1. tř.)

1. kategorie (3. a 4. třída)

- 1. místo: Galdová veronika
- 2. místo: Obadalová Jana
- 3. místo: Svoboda Jan
Vaculík Vojtěch

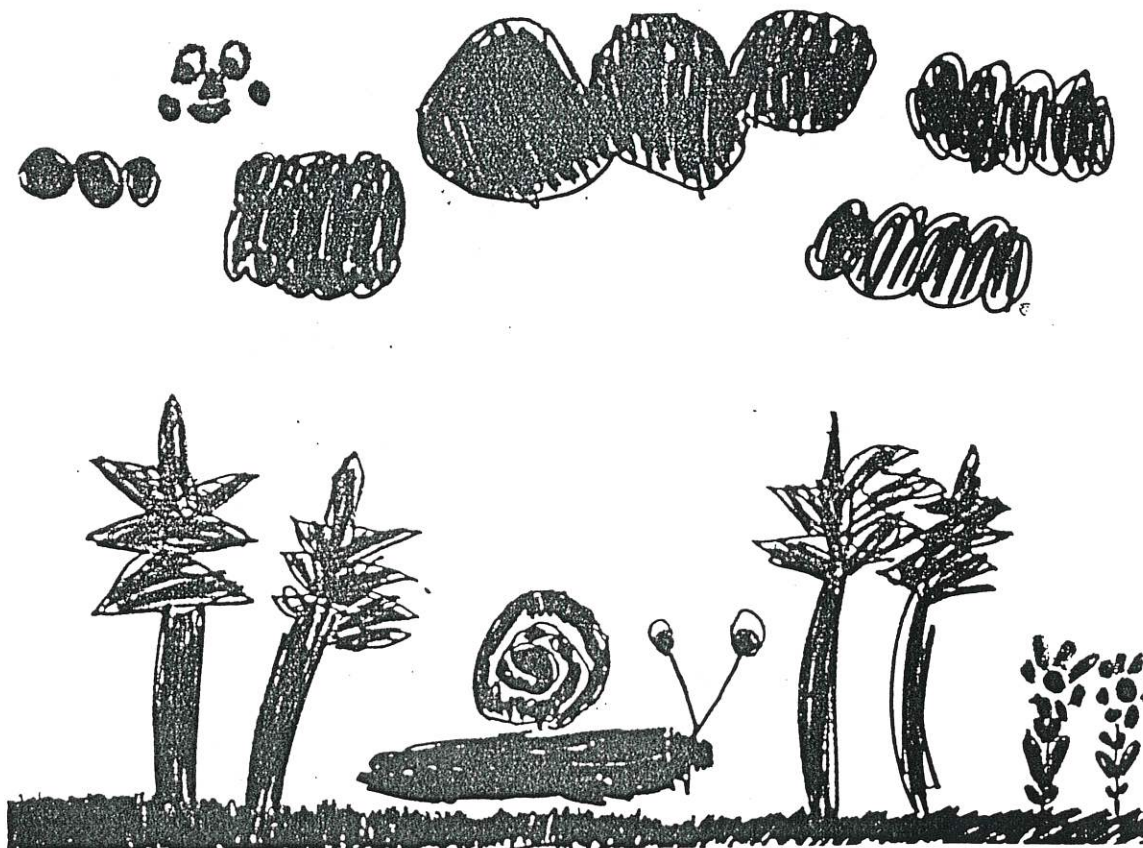
2. kategorie (5. a 6. třída)

- 1. místo: Krausová Tereza
- 2. místo: Bařinová Michaela
- 3. místo: Pečenka Michal
Kovařiková Andrea

3. kategorie (7. a 8. třída)

- 1. místo: Vaculíková Hana
- 2. místo: Hromadová Taťána

Blahopřejeme!

Tomáš Hajdík

Moje maminka

Moje maminka je středně vysoká. Hlavu jí zdobí černošedé vlasy, ostríhané na krátko. V obličeji nás upoutají nejprve hnědé oči. Dále malá, bezká ústa, nos a uši. Nosí velmi slušivé oblečení a do společnosti zejména sukně. Je velmi hodná. Miluje mnoho lidí ze svého okolí a z rodiny. Dokáže si vážit člověka. Záporné vlastnosti zřejmě nemá, i když má někdy špatnou náladu, ale to jistě každý z nás. Není pyšná, je spíše hrdá na to, co v životě dokázala a ještě určitě dokáže. Je také skromná. Dobře poradí. Vše velmi rozvažuje, než přijde k nějakému závěru. Obětuje se pro druhé lidi. Ráda si přečte nějakou knihu, i když nemá mnoho času. Věnuje se ručním pracem, plete a háčkuje. Často chodí na procházky. Přestože má mnoho práce, pořád vyzařuje z jejich očí láska, štěstí a radost. Když slyším od kamarádů, že se s maminkou pohádali nebo na ni nadávají, myslím si o nich dost nebezpečné věci, protože ten, kdo nemá rád svoji maminku, snad ani není člověk. Možná je to člověk, ale bez citu.

Pavla Valchářová 7.třída

Radka Bořutová, 1.třída

Čáp

Šli jsme s kamarády pro pomůcky do kabinetu pana učitele Helise. Uvnitř kabinetu si kluci všimli dřevěného čápa. Pan učitel říkal, že ten výrobek dostal jako svatební dar a potom sdělil, že bychom si čápa mohli zhotovit v hodině dílen.

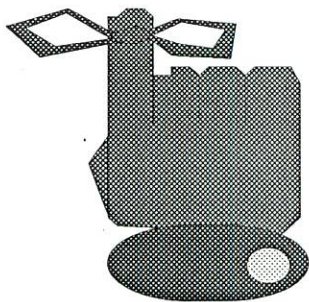
Na druhý den to začalo.

Když jsme přišli do pracovny, všichni se seběhli do hloučku. Pan učitel nám to podrobně vysvětlil a dali jsme se do práce. Každý šel ke své skříňce a vytáhl si náradí, jaké potřeboval. Například: kulatou rašpli, pilku, branatou rašpli, tužku, skelný papír a šablonu čápa. Někomu sloužila jako materiál překližka, jinému bukové dřevo. Někteří zhotovovali malého čápa, ten měl rozměry: šířka 50 mm a délka 200 mm. Velký čáp měřil na šířku 100 mm a na délku 300 mm.

Mně sloužilo jako materiál bukové dřevo. Na desku, kterou mi pan učitel obhloboval, jsem si udělal nákres čápa. Když bylo vše narysováno, mohlo se začít s vyřezáváním. Celého čápa jsem obřezal a branatou rašplí opiloval. Nakonec, když už se to čápmu podobalo, musel jsem ho osmirkovat skelným papírem.

Další hodina dílen přinesla na řadu křídla. Postup práce byl stejný. Nakonec byla i křídla hotová a já na nich udělal takový systém, aby se mohla býbat. Jakmile byl systém přidělán, mohl jsem na křídlech najít těžiště a přivázat silon, který slouží k připevnění na zeď. Ve středu čápa byl také silon, na kterém byly dřevěné kuličky, za ně se zatáhlo a čáp vypadal, jako by létal. Stačilo jen čápa nalakovat bílou barvou, vyznačit oči a nechat zaschnout. Když byl hotov, mohl jsem si čápa vzít domů. Doma jsem si ho připnul na zeď a vyzkoušel jak létá. Jakmile přišla maminka domů, velice se jí zalíbil. Já myslím, že ten čáp je dobrý výrobek a mám z něho radost.

Petr Vráblík 7. třída

Štědrý den u nás

Na Štědrý den jsme se pečlivě připravili.

Odpoledne jsme se s maminkou rozhodli, že je už čas připravit vánoční stůl. Sundali jsme starý ubrus, utřeli stůl a položili jsme ubrus vánoční.

Do kuchyně bratr přinesl lalírky a příbor. Když maminka konečně rozprostřela ubrus, společně jsme položili sklenice, talíře a příbory. Najednou se začalo šerit a maminka přinesla na čistý stůl svícen, jablka a dala ho doprostřed. Vedle přepravila pivo pro tatínka a nám dětem džus.

Když začala v televizi pohádka, sedli jsme si všichni ke stolu, pomodlili jsme se a s chutí pustili do jídla.

Všem se u připraveného stolu velmi líbilo.

Simona Lukášová 5. třída

Martina Zavadilová, 1. třída

O princezně, skřítkovi a loupežnicích

Bylo jedno království a v tom království žila krásná a roztomilá princezna se svým hodným a spravedlivým otcem, králem Jindřichem.

Princezna se jmenovala Julie, ale každý jí v království říkal Jůlinka.

Jůlinka se ráda schovávala své hodné chůvě. Jednou se Jůlinka chůvě schovala při procházce hluboko v lese. Chůva ji dlouho hledala, ale marně.

Už se setmělo a chůva se raději vrátila domů. Princezna mezitím hledala chůvu, ale nenašla ji. Potom šla dál do lesa a po chvíli slyší tenounký blásek. A hle, v chrástí se krčí malý skřítek, který si zlomil nožičku.

Princezna mu nožičku ošetřila a skřítek jí povídá: "Děkuji ti, princezno, a když budeš někdy potřebovat, tak na mě zavolej kouzelným zaříkadlem, které ti teď povím. Skřítku Pepíku, pomoz mi hned, nebo mě ti zloduši zabijí teď."

Princezna šla dál a najednou ji přepadli loupežníci. Jůlinka volala o pomoc, ale nikdo ji v hlubokém lese neslyšel. Loupežníci si princeznu odvedli do své skrýše a přivázali ji ke stromu. Když usnuli, princezna si vzpomněla na skřítkovo zaříkadlo. Jakmile ho řekla, v tu ránu se objevil skřítek a ptal se Jůlinky: "Co si přeješ, Jůlinko?"

"Chci rozvázat ruce, Pepíku!"

Skřítek ji rozvázal a vyvedl z lesa ven, princezna mu poděkovala a utíkala vesele do zámku. Doma princeznu radostně uvítali a pan král přikázal, aby se už nikdy víckrát chůvě neschovávala, protože by to nemuselo dopadnout vždytak dobře. Jůlinka to slíbila a od té doby se už nikdy chůvě neschovávala, ale dodnes vzpomíná na to dobrodružství.

Marcela Štajnerová 4. třída

Karneval

Dne 25. února se konal v naší škole karneval. Celý týden jsem se těšila a přemýšlela, jakou masku si obleču. Spolu se sestrou Kristýnou a kamarádkou Lenkou jsme se domluvily, že půjdeme za slepičí rodinu. S pomocí rodičů jsme si připravily masky. Lenka, protože je nejmenší, byla kuře, Kristýna kobout a já slepička.

V sobotu odpoledne jsme se sešly u nás doma, oblékly si masky a vyrazily na karneval. V tělocvičně hrála hudba, při které se nám všem dobře tancovalo. Nejvíce jsme se nasmáli při soutěži ve skákání v pytlích. Po šesté hodině karneval skončil a všichni s dobrou náladou šli domů.

Martina Zemánková 5. třída

Jana Blanarčíková, 1. třída

Vycházka

Slunce jako malé zářící a bravé dítě protrhávalo mlhu lehoučkou jako závoj. Přikrývající vše, co je možno vidět okolo.

V tak překrásný začátek dne by bylo hříchem zůstat doma. A já jsem tedy neodolal a vydal se na cestu ke svému oblíbenému místu s aparátem zavěšeným na rameni.

Procházel jsem přírodou zalitou slunečními paprsky. Tu mne upoutaly uprostřed lánu dvě srnky s kolouškem. Vypadalo to, jako by si rodina vyšla ze svých úkrytů v zelených hvozdech na ranní snídani. Najednou zavanul tulák vítr. Srnčí rodinka mě zvětrila coby nezvaného hosta a dala se na útěk. Vteřinka a byly pryč. Tak i já jsem pokračoval mokrou trávou v cestě.

Tmavě zelená stěna mohutných smrků se pomalu ale jistě přibližovala a zdálo se mi, že velikáni mě svými větvemi zvou do zešeřelého království ticha. Dobře znatelná pěšinka se vinula jako had šerým lesem. Tu a tam na mě vykukovaly hříbky. Zbývalo už jen přejít přes malou planinku a má tajná skrýš byla nadosah.

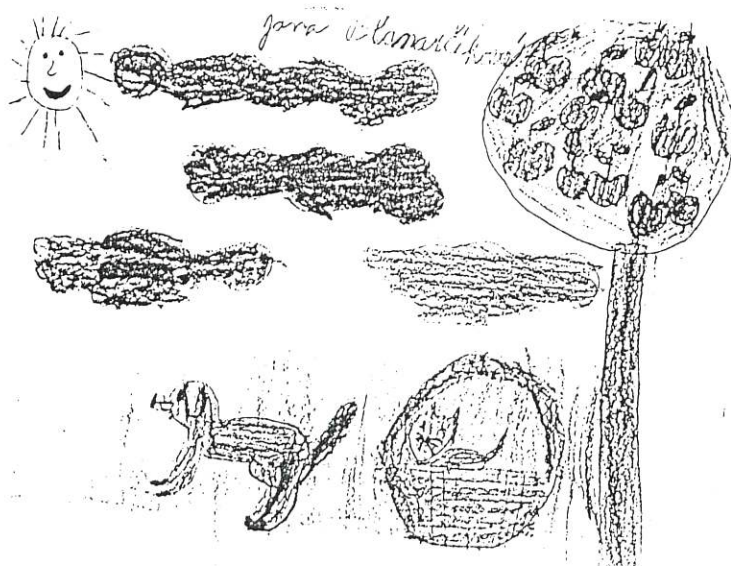
Slunce pomalu pilo rosu z trávy a motýli tančili své vzdušné tance snad pro potěšení květin. Ptáci sladce pěli své árie a vysoko v oblacích neslyšně kroužila káňata.

Má trucovna zela prázdnotou. Je to vlastně chaloupka bez střechy vysoko v koruně prastarého dubu. Pohodlně uveleben ve své skrýši naslouchal jsem šumu lesa a zpěvu ptáků.

Odpočinut od ruchu civilizace vydal jsem se na zpáteční pouť. Louka, kterou pampelišky pozlatily svými květy, byla již suchá, protože slunce vysušilo ranní rosu.

Když jsem doma přemýšlel, připadalo mi to jako sen, ale taška hříbků a několik fotografií byly dokladem toho, že to sen nebyl. Ale stejně, kdo ví?

Jaroslav Vaculík 8. třída

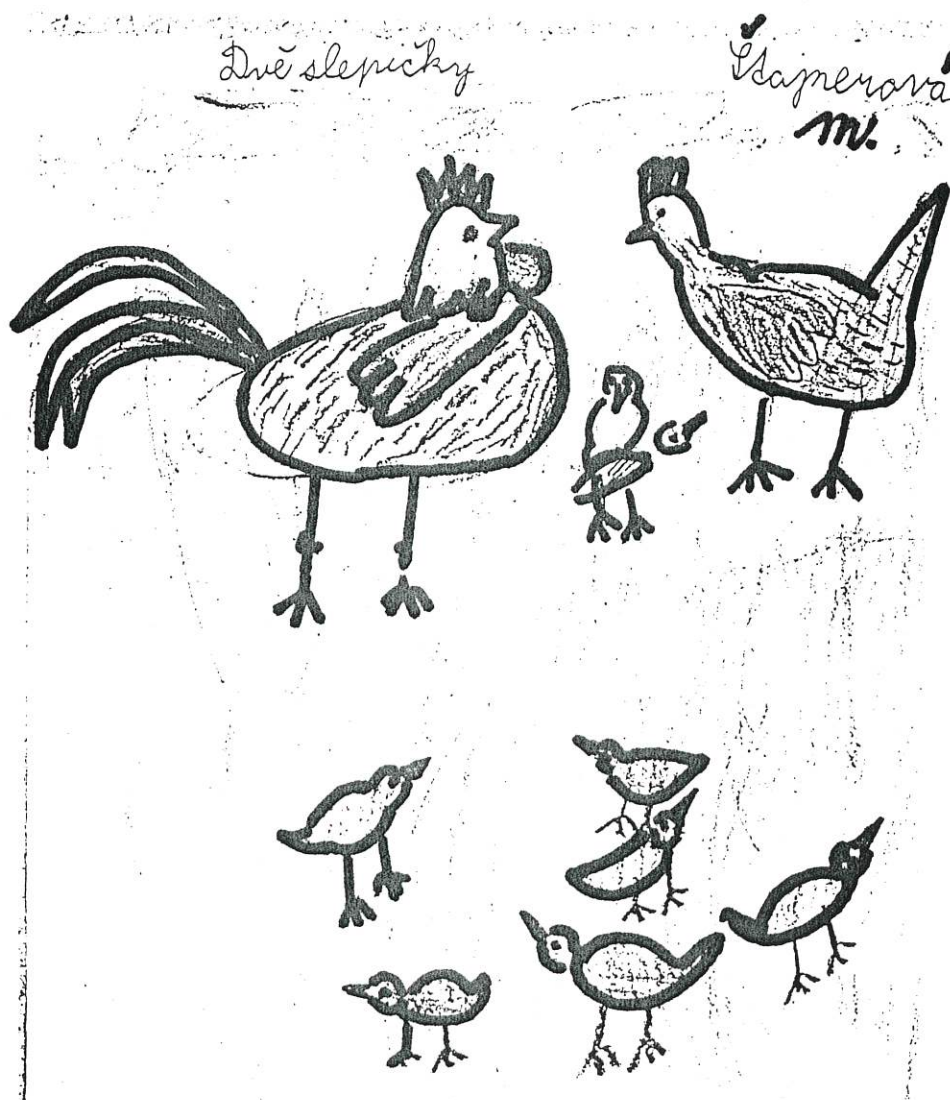
Jak jsem malovala velikonoční vajíčko.

Blížily se Velikonoce, a tak jsem se rozhodla, že si namaluji velikonoční kraslici.

Připravila jsem su vyfouklé vajíčko, vlnu, nůžky, barevné papíry, stužku a lepidlo. Vajíčkem jsem provlékla tenkou stužku. Potom jsem si na modrý papír naznačila oči, na růžový nus s ušima a na červený ústa. To jsem si vystříhla a nelepila na vajíčko tak, aby bylo špičkou nahoře. Ještě jsem si ustrihla asi dvanáct krašíků šňůrek z vlny na vlasy. Špičku vajíčka jsem potřela lepidlem a přilepila vlnu.

Když jsem vajíčko dokončila, docela se mi líbilo. Byla to krásná smějící se hlava, kterou jsem zavěsila do vázy na modřínovou větvíčku.

Bořutová Štěpánka, 5. třída

I. ročník krosu

Před padesáti lety - 4. 5. 1945 skončila II. světová válka i pro obyvatele obce Liptál. Významné výročí připomněli žáci základní školy v třídnických hodinách položením kytiček k hrobům obětí druhé světové války a sportovním zápolením.

Zvláště soutěžili žáci prvního a druhého stupně školy.

Mladší žáci si se svými třídními učitelkami poměřili síly v disciplinách lehké atletiky - ve sprintu, vytrvalostním běhu, skoku z místa do dálky a v hodu kriketovým míčkem na dálku.

Žáci druhého stupně soutěžili v běhu, který vedl členitým terénem, ztíženým o plnění úkolů na šesti stanovištích. Na trať vybíhala pětičlenná družstva a žáci prokazovali své znalosti z oblasti topografie, poskytování první pomoci při úrazu, hodem na cíl, sílu museli prokázat ručkováním po laně, přesnou mušku při střelbě ze vzduchovky do terče a hodem kriketovým míčkem do pyramidy z dřevěných špalíků.

Celkem soutěžilo 16 pětičlenných družstev.

Protože bylo ráno dosti čerstvo, po doběhnutí do cíle se žáci osvěžili teplým čajem s citrónem.

Vyhlášení vítězů se uskutečnilo před budovou základní školy, kde vítězná družstva převzala ceny, které sponzorovalo Sdružení rodičů při ZŠ.

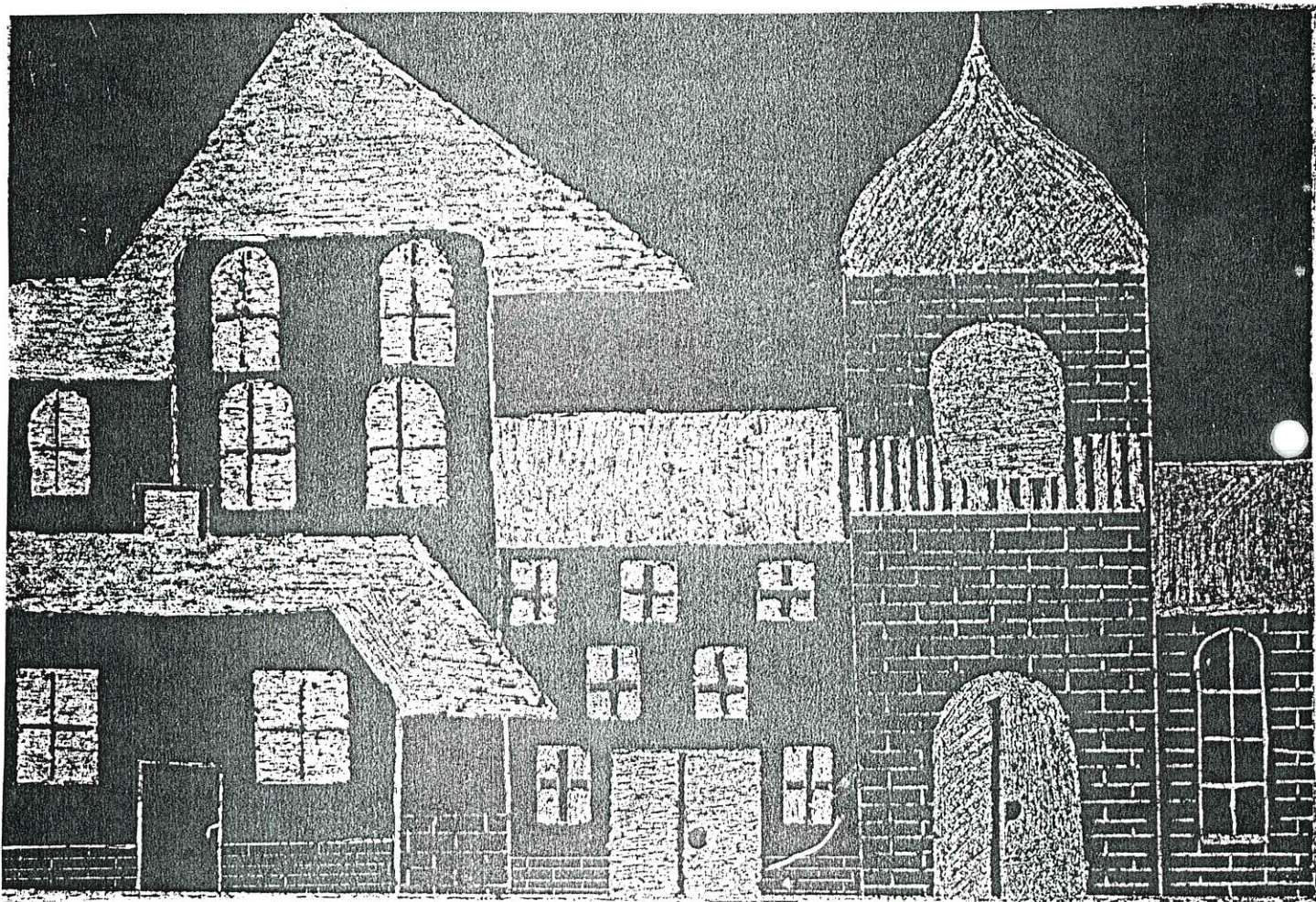
První ročník soutěže v krosu byl úspěšný a v příštím školním roce si žáci změří své síly opět.

Miroslava Sušňová, učitelka Tv

Čím pro mne bude poslední den ve škole

Poslední den ve škole pro mne bude znamenat loučení se školou, s kamarády a také učiteli, kteří mi nadělovali pěkné i horší známky. Rád budu vzpomínat na výlety, které jsem prožil se svými spolužáky. Vždy mne trochu zatrne, vzpomenu-li na hodiny dlouhých zkoušení a písemek. Ale také vzpomenu na veselé hodiny, smějící se přestávky a posedávání před školou. Brzy mi zbudou už jen vzpomínky na oğary a cěrky, na schody, které mne doprovázely po čtyři roky do třídy. Ten poslední den bude pro mne radostí, ale taky smutkem. Ale vždycky musí něco pěkného skončit a něco nového začít.

Filip Tomanec 8. třída

Volba povolání ve školním roce 1994/1995

Vyvrcholením školní docházky je pro každého žáka výběr střední školy nebo odborného učiliště, kde se bude připravovat na své budoucí povolání. Už od začátku školního roku měli žáci možnost se připravovat k přijímacím zkouškám z matematiky a jazyka českého ve 2 nepovinných předmětech. Školu během prvního pololetí navštěvovali zástupci středních škol a středních odborných učilišť hlavně ze vsetínského okresu. Kromě toho přicházelo velké množství materiálů s informacemi o studiu na různých typech škol a to i z míst značně vzdálených. Velmi zdařilá byla akce pořádaná úřadem práce ve Vsetíně ve spolupráci se školami a učilišti ze Vsetínska a Zlínska. Na této "Burze povolání" si žáci prohlédli ukázky prací žáků, seznámili se se školami i prostřednictvím počítačových programů, dostali informační materiály i odpovědi na všechny dotazy. Někteří navštívili tuto akci i se svými rodiči a mnozí si právě tady ujasnili, co by v budoucnu chtěli dělat. Vyplněné přihlášky se odesílaly koncem února a pak už nastalo období očekávání. První kolo přijímacích zkoušek se uskutečnilo 25. dubna a po tomto termínu dostali oznámení o přijetí či nepřijetí i ti žáci, kteří byli ke studiu přijati bez přijímacích zkoušek. Většina žáků uspěla už v tomto kole, zbytek se dočkal koncem května. Všech 26. žáků 8. třídy naší školy bude tedy pokračovat v povinné desetileté školní docházce v jiných školách a učilištích.

SPŠ strojnická Vsetín - 4 žáci

Vzdělávací centrum Zbrojovka Vsetín - 4 žáci

Střední podnikatelská škola Vsetín - 2 žáci

Obchodní akademie Val. Meziříčí - 1 žák

ISŠ Valašské Meziříčí - 3 žáci

SOU zemědělské Vsetín - 4 žáci

SOU Turkmenská Vsetín - 2 žáci

SOU obch. a rodinná škola Vsetín - 2 žáci

SOU stavební Val. Meziříčí - 1 žák

SOU podnik. a řemesel Vsetín - 1 žák

ISŠ Frenštát p. R. - 1 žák

ISŠ Vizovice - 1 žák

Věříme, že všichni budou se svou volbou spokojeni a do dalšího studia jim přejeme hodně úspěchů a také dobré uplatnění v životě..

Zprávy ze školní družiny

V letošním školním roce navštěvovalo školní družinu celkem 30 dětí, průměrný počet přihlášených ve třídě byl 26,8 dětí. Nepravidelně se našich činností zúčastnili také ostatní žáci, kteří přicházeli ve volných hodinách mezi vyučováním nebo čekali na autobusové spojení.

V průběhu roku jsme plnili tradiční úkoly školní družiny, sbírali přírodniny a šípky, starý papír do sběru, pracovali jsme s různými materiály (např. korále z nudlí, stromy z těsta, vodní říše z kamínků, veselé květináče k výzdobě sálu při Velikonočním koncertu, slepičky z novinového těsta,...), děti vyrobily přáníčka ke svátkům, dárky k zápisu do první třídy, závodili jsme ve sportovních disciplínách s družební ŠD Sychrov a pečlivě připravili a nacvičili hudebně dramatická pásma pro děti z mateřské školy, kde předvedli mimo jiné i společnou hru na hudební nástroje, chodili jsme na výlety do lesa, do kina na Vsetíně, na výstavu zvířat.

I v době mé dlouhodobé nemoci děti nezahálely a se zastupující vychovatelkou paní Řehánkovou podnikly řadu zajímavých akcí, mimo jiné navštívili pilu a drubežárnu v Liptále.

Největší radost však máme ze spolupráce se Sdružením rodičů, kteří vzali na vědomí stav materiálního zabezpečení ŠD a věnovali na nové hry a kytaru částku 4 000,- Kč.

Také nás těší zájem rodičů, kteří pomohli zlepšit prostředí, ve kterém si děti hrají. Pan Smilek vyrobil kovovou konstrukci na domeček a maminky z šicí dílny Čalounictví Vaculík ušily dětem nové polštářky. Děkuji rodičům i za materiální pomoc, zbytky textilií a jiné. I nadále jsme vděční za každou formu pomoci, byl je to jen balík vyřazených tiskopisů - na druhou stranu se dá ještě tiskat, kreslit, skládat, lepit, vystřihovat,... fantazie dětí je velká a je jen málo věcí, se kterými bychom si neporadili,

Také u Obecního úřadu jsme se setkali s dobrou vůlí a pomocí zařídit bezplatně pískoviště a venkovní posezení (dřevo dala pila) ve vnějším atriu areálu školy, které skvěle slouží ŠD jako přírodní herna a děti zde mají dostatek prostoru na činnosti rekreační, sportovní i přírodovědné.

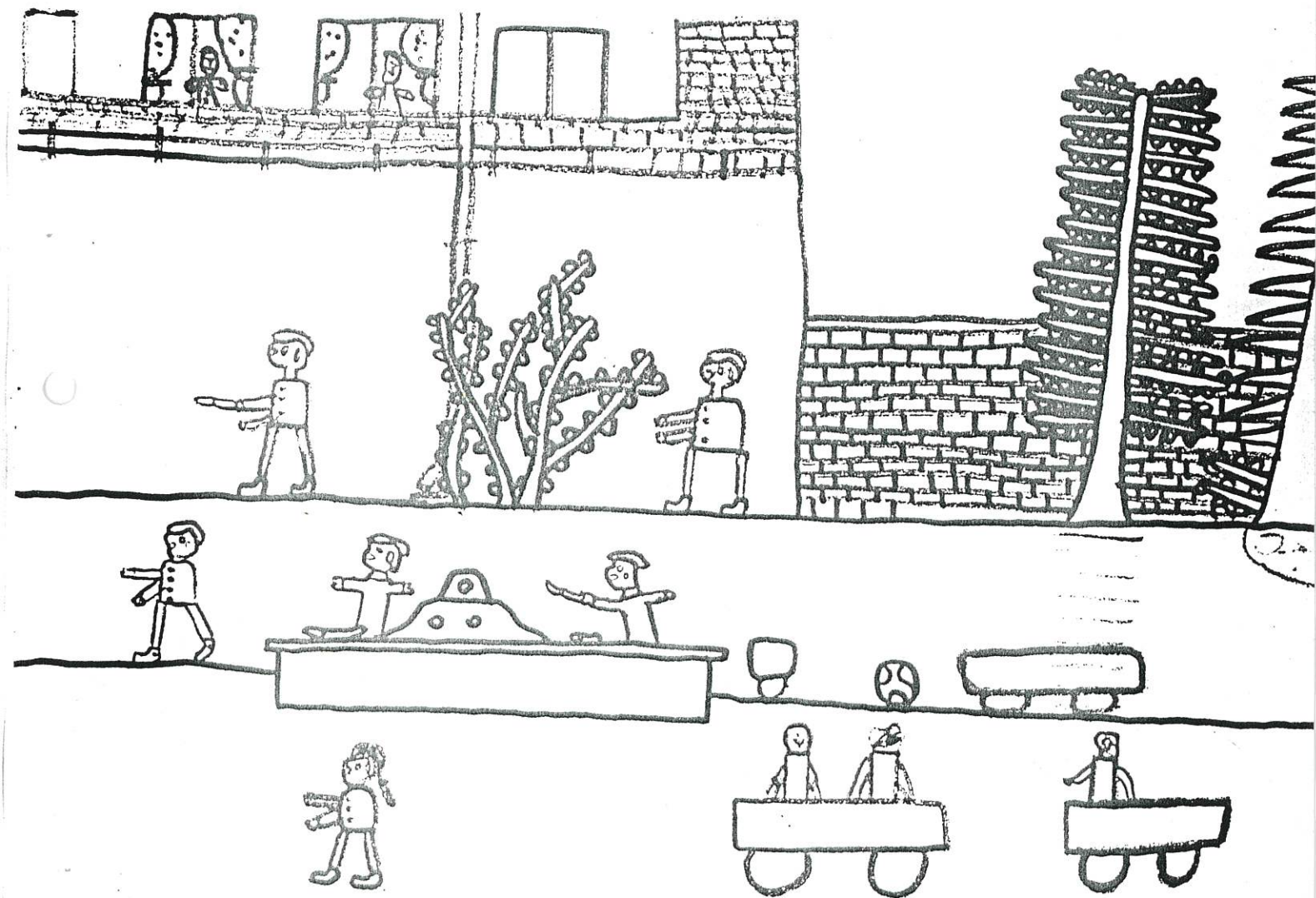
Poděkování patří i panu školníkovi Vaculíkovi, bez něho by mnoho našich přání zůstalo nesplněno.

V příštím období bychom měli několik nápadů, jak tento prostor ještě lépe přizpůsobit svému účelu. Dřevěné prolézačky; ohništěm ...

Snad se nám naše plány podaří s pomocí rodičů a Obecního úřadu realizovat tak, aby všechny děti, rodiče i ředitelství školy mohli být s využitím zahrady spokojeni.

Do nového školního roku se tedy optimisticky uvrháme do další práce, aby odměnou nejcennější byla pro nás plná třída zdravých, šťastných a veselých dětí.

Petra Pilná
vychovatelka školní družiny

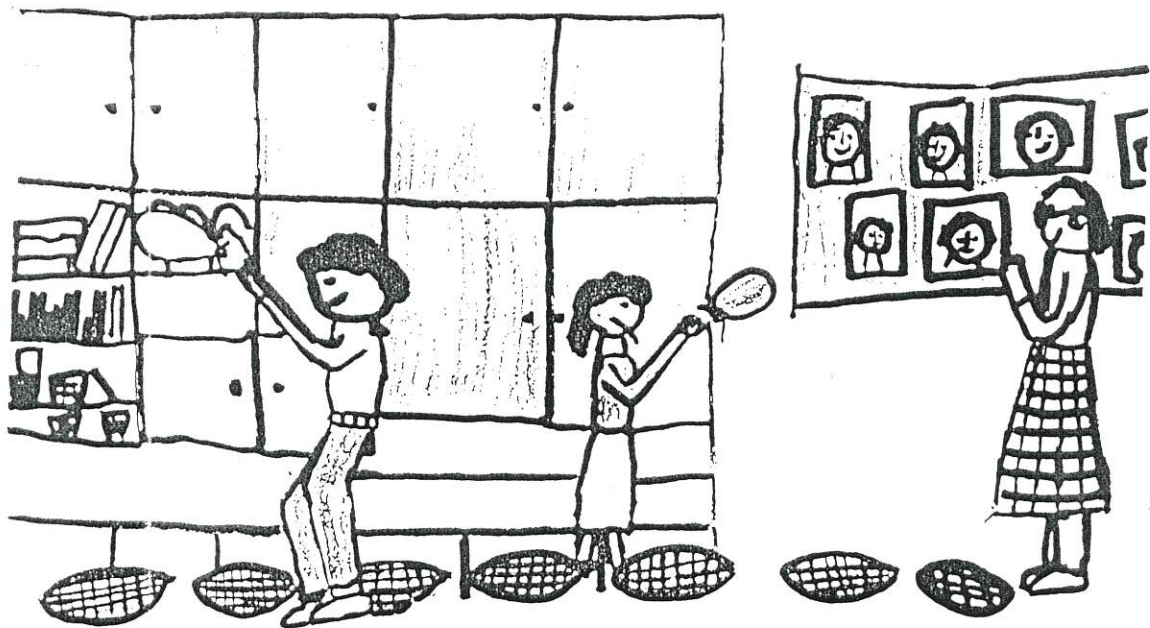
Zdeněk Mrlina

Zážitky dětí

Janík Svoboda 3. třída

Jednoho dne nás paní sružinářka překvapila tím, že řekla: "Děti, uklidte bračky, budeme soutěžit! "

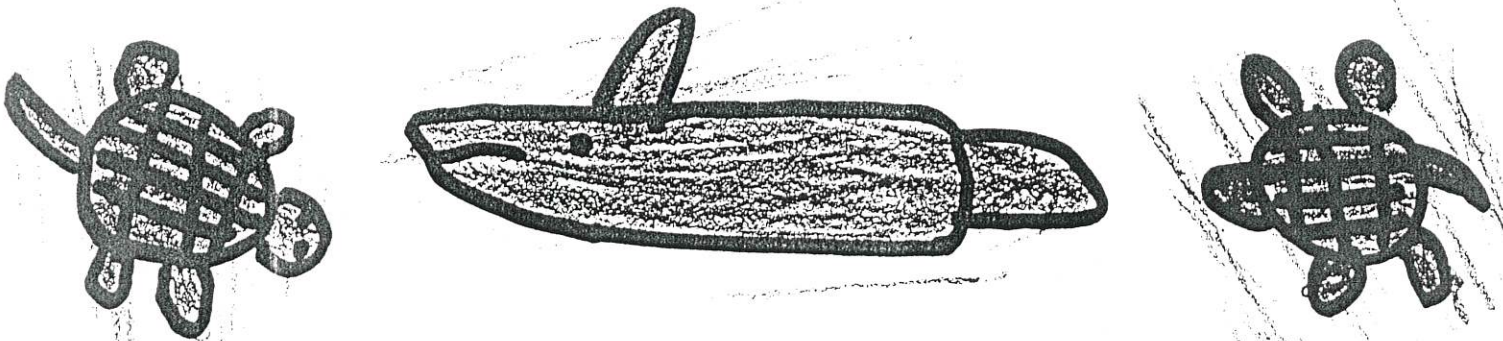
Tak jsme tedy uklidili a roztrídili jsme se do družstev, každé dostalo jeden nafouklý balónek a začali jsme závodit. První soutěž byla taková, že jsme pinkali do balónku jednou rukou, nesměl spadnout na zem. Po druhé jsme pinkali hlavou a foukali balónek po zemi. Vítězné družstvo dostalo celý sáček medvídků Haribo, ale rozdělili jsme se i s poraženými, to proto, že se i oni snažili.

Bára Miková 1. třída:

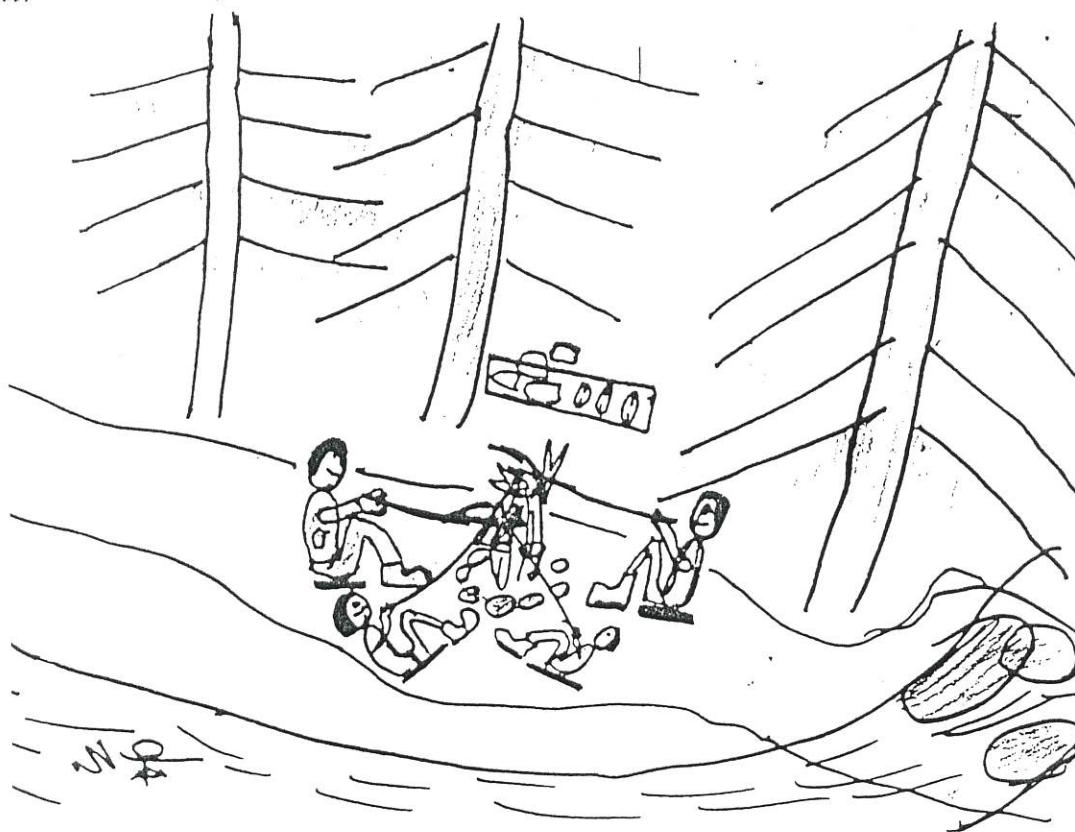
J. Svoboda

Šli jsme s paní družinářkou na kamínky a malovali jsme z nich tvářičky a ještě všelijaké věci. Třeba dráčka a ještě ryby a želvy. Máme je v poličce na výstavce a vypadá to tam jak v moři.

Martin Laštovica 2. třída:

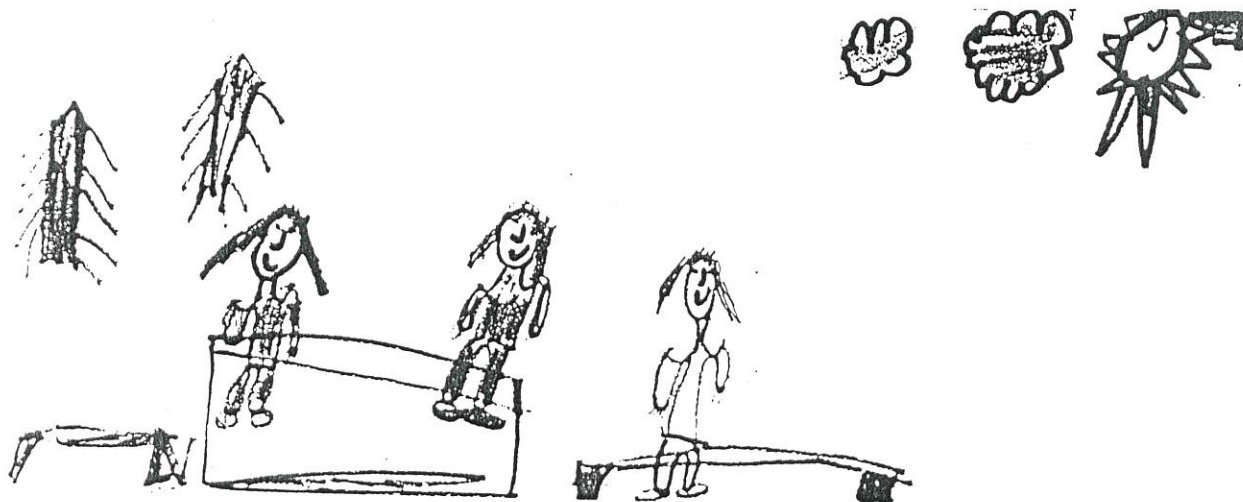
Mně se líbilo opékání špekáčků u potůčku. Holky stavěly obnítě a kluci s paní družinářkou šli na opékací palice. Pak jsme nanosili dřevo, zapálili oheň a opékali.

Jarek Bořuta 4. třída:

Máme nové stavebnice. Všichni kluci hned po obědě položí aktovky a běží stavět modely letadel, vrtulníků, aut a jeřábů.

Taky si rádi hraje na písku. Někdy je tam tolik dětí, že se strkáme jeden přes druhé.

Milenka Halová 2.třída:

Povím vám to nejkrásnější. Paní družinářka řekla: "Děti, sedněte si všichni ke stolu! A já něco přinesu!". A víte co přinesla? Nanukový dort! Mňam! Nebyl to opravdový dort, ale zmrzlina. Všichni jsme se olizovali. Víte za co jsme ji dostali? Za to, že jsme byli na výletě v kině a všude jinde moc hodní.

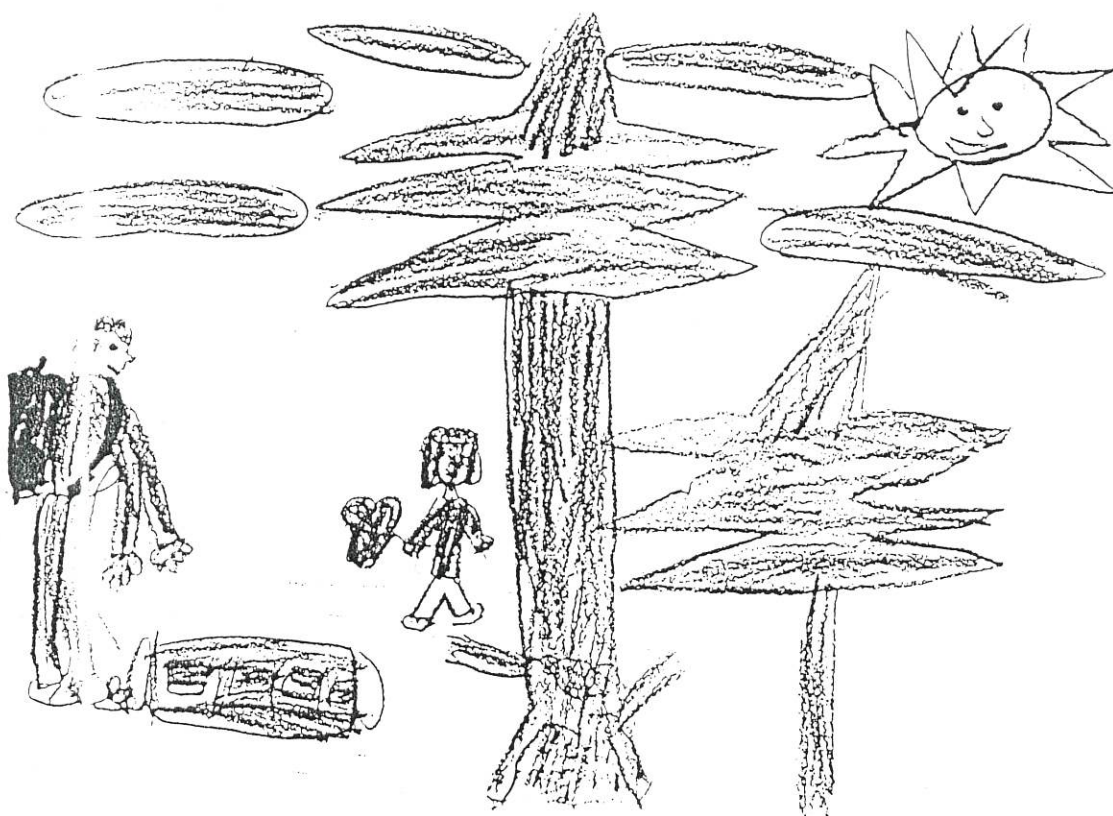

Milenka Halová

Michalka Srněnská 2. třída :

Nejvíc se mi líbilo, jak bylo ředitelské volno a my jsme mohli být ve družině. Smažili jsme v kuchyňce palačinky a bylo to opravdu moc fajn! Odpoledne jsme museli jít domů, nechtělo se nám, ale museli jsme. Klidně bych ve družině i spala.

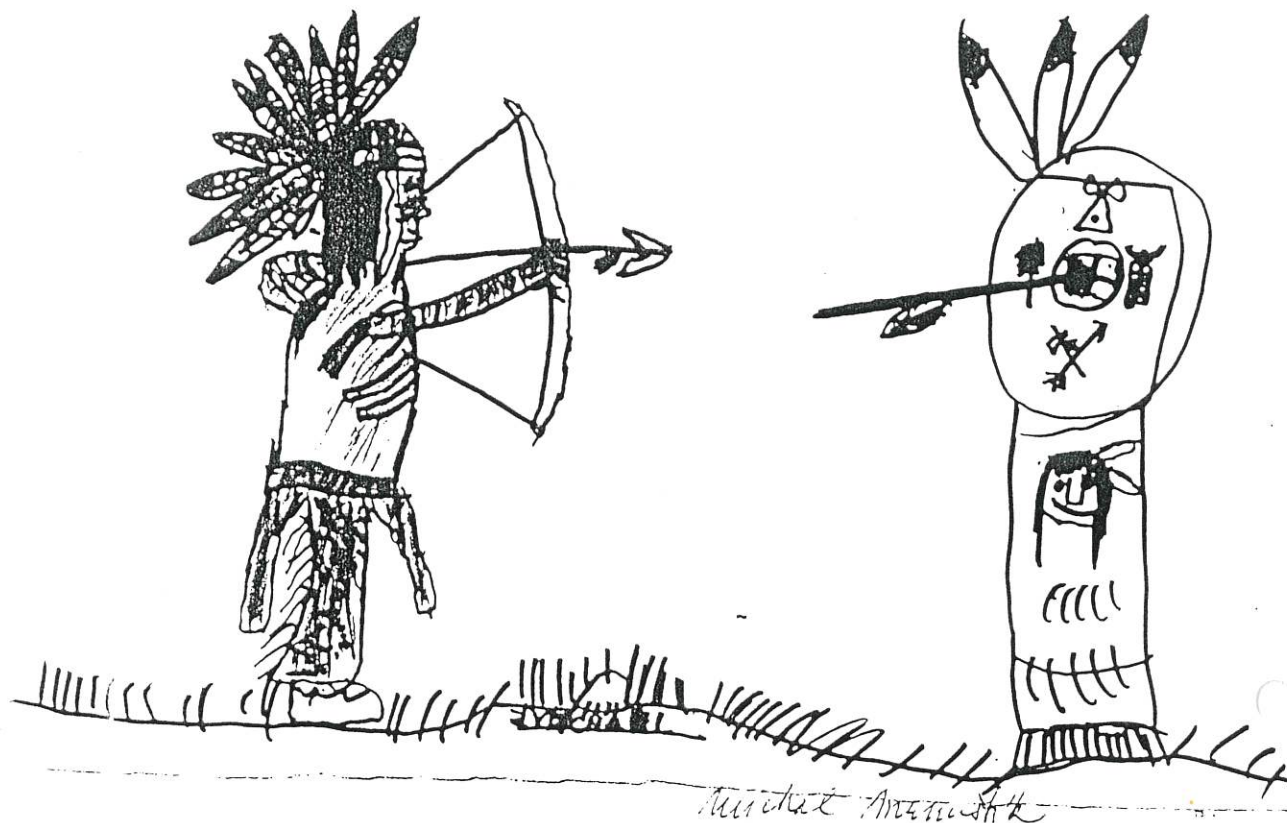

Janička Blanařčiková 1. třída:

Byli jsme v lese a mezi stromy jsme stavěli domečky z mechu, šišek, jehličí, lístků a větiček. Třeba pro brouky, kteří v lese bydlí.

Ze střípků ŠD vybrala Petra pilná, vychovatelka

O JEDNOM (ZATÍM) NESPLNĚNÉM PŘÁNÍ aneb

OTEVŘENÝ DOPIS NAŠIM TATÍNKŮM A DĚDEČKŮM.....

Milí náčelníci našich rodin,

zeptám se vás přímo a bez okolků, kolik z Vašich dětských snů a přání se Vám splnilo?

Já vím, tenkrát to nebylo v módě a tradice našeho kraje byly a jsou trošku odlišné a vzdálené pláním severní Ameriky, ale snad alespoň pár z Vás zatoužilo po romantice a kromě modřin, škrábanců a odřenin pokoušelo svá těla ozdobit bojovými ornamenty a rodovými znaky, nádhernými čelenkami z peří, amulety a korálovými šňůrami, koženým pouzdrům na tomahawk a nůž a hlavně s hrdým a neústupným postojem hájit svá území, posvátná místa, kde odpočívají předkové rodu, svůj kmen. Za rozbřesku pozorovat obrouská stáda bizonů táhnoucích prérií, zažehnout jiskřičku přátelství s bledými tvářemi a potom při úsvitu měsíce a táhlém volání kojotů vyprávět zážitky z lovu mezi stany tee-pee na nečestnějším místě táborového ohně, pod přísným zrakem mužů indiánského kmene a znaky bohů a předků rodového totemu.

Cítíte tu vůni dalek a kouzlo dobrodružství ?

A i když s přílivem přistěhovalců a osadníků z Evropy se staré kultury původních obyvatel Ameriky rozpadaly a většinou zcela zanikly, naše představy ovlivněné knihami a filmy zůstaly. Z neveselé historie nám zbyla vzpomínka na statečného Vinetoua, na tradice a rituály, které jsou i dnes nesplněným přáním našich synů.

Probudte v sobě chuť do hry a s fortem zralých mužů udělejte radost těm, kteří dnes stejně jako Vy před lety pod lavicí bltají další a další příběhy statečných mužů a touží být jako oni .

Rudé tváře. Co kdybychom se pro začátek pokusili vyřezat pravý indiánský totem ? Víte jak na to?

Za všechny děti, kterým splníte jeden ze snů Vás zdraví a čeká Petra Pilná

vychovatelka ŠD

